

[Birthe Rønn Hornbech]

Venstre. Men som ministeren allerede har anført, finder det jo sted mange steder, og det har for så vidt ikke noget at gøre med, hvordan detentionerne er indrettet. Det går jeg ud fra vi kan være enige med forslagsstillerne i.

Forslagsstillerne har en udmærket analyse af, hvilke patienter vi har med at gøre; det er patienter, hvis helbred er meget nedslidt, mennesker, som kan være nærmest døende på grund af et livsfarligt sammensat og langvarigt misbrug. Men man siger ikke derudover, at det også er mennesker, som er urolige, og at det er derfor, de kommer i detentionen. Jeg forstår imidlertid forslagsstillerne sådan, at de er klar over denne problemstilling, idet man jo i forslaget siger, at det fortsat er politiet, der skal foretage indbringelsen. Det er sådan set dér, vi mener der er et problem, hvis man ligefrem skulle til at overføre disse mennesker til hospitalerne, fordi der er et hensyn at tage til andre patienter.

Men jeg vil gerne sige til forslagsstillerne, at vi har den grundholdning til dette forslag, at vi er meget åbne. Vi ved, at ordningerne rundt omkring kan være forskellige, og vi ved, at udstyret på politistationer – i hvert fald mange steder – er blevet bedre. Vi ved også, at der er en undersøgelse i gang hos ministeren, som vi gerne vil afvente.

Alt i alt – og det vil jeg også gerne sige på Kristeligt Folkepartis vegne – har vi derfor en forventning om, at vi efter en fordomsfri drøftelse i retsudvalget kan nå til noget i fællesskab.

Lenger (SF):

Jeg vil gerne begynde med at ønske hr. Helge Adam Møller til lykke med den udvikling, der er foregået i hans opfattelsesevne, siden vi behandlede det sidste punkt på dagsordenen, for jeg forstod på hr. Helge Adam Møllers indlæg nu, at han har forstået, at forslaget er fremsat af Socialdemokratiet og SF og ikke af et antal privatister.

Det er jo også et forslag, der ligger i forlængelse af to forslag, der var fremme i sidste folketingssamling, og dengang tror jeg, det kom bag på de fleste af os, at de Radikale ikke støttede forslaget. Hr. Bernhard Baunsgaards begrundelse var, at der i forslaget indgik begrebet »centraldetentioner«. Det var vi kede af, fordi der egentlig ikke var

nogen grund til, at det ord overhovedet stod der. Det vigtigste i forslaget var at fjerne detentionerne fra politiets regi, og om de enkelte kommuner vil løse problemet på den ene måde eller på den anden måde, må være deres egen sag. Det vigtigste er, at detentionerne flyttes over til sundhedsmyndighederne og ikke mere skal ligge under politiet.

Hver gang der dør en person i detentionen, rejser der sig et ramaskrig, og politikerne udtaler sig vidt og bredt om sagen, i hvert fald så længe pressen vil skrive om det, og det er jo egentlig ikke så underligt, fordi vi naturligvis ikke kan acceptere, at der er mennesker, der er hjælpeløse, og som dør i offentlig varetægt, fordi de er uden opsig.

Kritikken rettes ofte uden videre mod politiet, hvilket efter min mening er ganske urmeligt.

For det første har politiet ved flere lejligheder selv sagt, at de ikke er i stand til at udføre et tilstrækkeligt tilsyn til, at dødsfald i detentionerne kan undgås. De er i øvrigt heller ikke efter de regler, der gælder, forpligtet til at udøve et fast tilsyn med dem, der er anbragt i detentionerne. Der skal efter reglerne kun ske et tilsyn hver halve time, og det interval er for langt til, at dødsfald kan undgås.

For det andet er politiet naturligvis heller ikke i stand til at vurdere, hvem der skal have lægehjælp, og hvem der ikke skal. Det kan man ikke forlange af dem, og der er derfor ikke nogen vej uden om, at alle må tilses af en læge. Jeg mener ikke, det er tilstrækkeligt, som ministeren siger i dag, at man bare skal inddrage lægerne noget mere, for i så fald vil det jo være politiet, der skal beslutte, hvem der skal tilses af en læge, og det er ikke så entydigt, det er ikke så let at afgøre, uden at man har den tilstrækkelige uddannelse til det.

For det tredje er beruselse ikke bare et opbevaringsproblem for politiet eller for en anden offentlig myndighed. Tværtimod kan en detentionsanbringelse være udtryk for, at den pågældende har et alkoholproblem, som han bør have et tilbud om hjælp til at løse. Det kan selvfølgelig også forekomme, at der sker detentionsanbringelse, fordi den pågældende har haft en glad aften og er blevet lidt overrasket over spiritussens virkninger, men i de tilfælde kan man jo bare sige pænt tak for tilbudet, hvorimod netop detentionerne giver